

Capitolul 1

Interogatoriul începuse ca oricare altul.

Kathryn Dance intră în camera de interogatoriu și îl văzu pe bărbatul în vîrstă de 43 de ani stând încătușat la o masă de metal și studiind-o cu atenție. Desigur, toți făceau lucrul acesta, dar nimeni nu mai avusese asemenea ochi uimitori. Culoarea lor era un albastru total, diferit de albastrul cerului, al oceanului sau de albastrul pietrelor prețioase.

– Bună dimineața, îi spuse ea, aşezându-se în fața lui.

– Și tie la fel, îi replică Daniel Pell, bărbatul care în urmă cu opt ani măcelărise patru oameni pentru niște motive pe care nu le aflase nimeni niciodată.

Vocea lui era blândă.

Un zâmbet slab îi apără pe fața lui bărboasă, și bărbatul micuț și bine făcut se lăsa relaxat pe spate. Capul său, acoperit cu păr lung, negru-gri, era lăsat într-o parte. În timp ce majoritatea interogatoriilor din pușcării erau acompaniate de zdrăngănîtul cătușelor provocat de gesturile largi și previzibile ale condamnaților care încercau să își arate nevinovăția, Daniel Pell stătea perfect nemîșcat.

Pentru Dance – specialist în interogatori și în analiza limbajului corpului – postura lui Pell sugera precauție, dar în același timp încredere și, în mod surprinzător, amuzament. Pell purta o salopetă portocalie pe care se putea vedea scrisul de pe piept – „Centrul Corecțional din Capitol“ – și inutilul înscris de pe spate – „Deținut“.

În acel moment totuși, Pell și Dance nu erau în Capitol, ci într-o cameră de interogatoriu de la închisoarea din Salinas, la vreo șaizeci de kilometri depărtare de Capitol.

Pell continuă să o examineze pe Dance. Prima dată se uită la ochii acesteia – un verde complementar albastrului ochilor săi – încadrați de ochelarii

ei pătrăoși cu ramă neagră. Apoi se uită la părul ei blond-închis, împletit într-o coadă spic la spate, la jacheta ei albastră și la bluza groasă și albă care se zărea dedesubt. De asemenea, remarcă și tocul gol de pistol de pe șoldul ei. Erameticulos și nu se grăbea deloc. Cei care țineau interrogatorul și cei care răspundeau la întrebări aveau în comun aceeași curiozitate. Ea obișnuia să le spună studenților de la seminariile de interogare: „Te studiază la fel de atent cum îi studiezi tu pe ei – de regulă, chiar mai atent, din moment ce nu mai au nimic de pierdut“.

Dance scotoci în poșeta ei albastră Coach după cartela de identificare, ignorând totalmente micuțul liliac de jucărie de la Halloweenul de anul trecut, pe care cineva – fie băiețelul ei de doisprezece ani, Wes, fie sora lui mai mică, Maggie, sau poate amândoi împreună – îl plasase acolo ca o glumă. Se gândi: „Ce viață plină de contraste am“. În urmă cu o oră l-a micul dejun cu copiii ei, în bucătăria casei sale victoriene din idilicul Pacific Groove, cu cei doi câini exuberanți care lătrau cerând de mâncare la picioarele ei, iar acum stătea la o masă total diferită, față în față cu un ucigaș.

Își găsi cartela de identificare și i-o arăta. Bărbatul se uită la ea preț de câteva secunde, aplecându-se înainte.

– Dance. Interesant nume. Mă întreb de unde vine. Și Biroul Californian... ce e aia?

– Birou de Investigații. Ca un FBI al statului. Acum, domnule Pell, înțelegi că această discuție este înregistrată?

Bărbatul se uită la oglinda din spatele căreia bâzâia o cameră video.

– Voi chiar credeți ca noi nu știm că oglinzelile alea nu sunt puse acolo pentru a ne aranja freza?

Oglinzelile nu erau puse în camera de interogare pentru a ascunde camerele și martorii – există modalități mult mai sofisticate pentru a face asta –, ci pentru că oamenii sunt mai puțin înclinați să mintă atunci când se văd pe ei însiși.

Dance zâmbi strâmb.

– Și înțelegi că ai dreptul să te retragi de la acest interviu oricând dorești și că ai dreptul la un avocat?

– Cunosc mai multe proceduri despre criminalistică decât toată promoția de la Facultatea de Drept Hastings. Lucru care, de altfel, pare chiar amuzant dacă stai să te gândești.

Bărbatul era mult mai logic și mai deștept decât se așteptase Dance.

PĂPUŞA ADORMITĂ

Săptămâna trecută, Daniel Raymond Pell, care ispăsea o pedeapsă cu închisoare pe viață pentru crimele comise în 1999, atunci când îi măcelărise pe William Croyton, pe nevasta acestuia și pe doi dintre copiii lor, încercase să mituiască un alt prizonier să transmită mai departe un mesaj, când avea să fie eliberat. Pell îi spusese despre niște dovezi de care scăpase în Salinas, în urmă cu câțiva ani, și îi explicase că era îngrijorat că acele obiecte l-ar fi făcut suspect în cazul încă nelucidat al uciderii unui bogat proprietar de fermă. Recent, aflase că Salinas își renova sistemul de canalizare. Își amintise atunci de dovezi și se sperașe la gândul că ar fi putut fi descoperite. De aceea dorea ca prizonierul să găsească dovezile și să scape de ele.

Totuși, Pell nu își alesese bine omul. Respectivul îi spusese totul gardianului, care la rândul lui sunase la Departamentul de Poliție din Monterey. Investigatorii se întrebau dacă Pell se referise la cazul nelucidat de crimă al lui Robert Herron, proprietarul fermei, care fusese omorât în bătaie în urmă cu zece ani. Arma crimei, probabil un ciocan cu vârf despicate, nu fusese găsită nici până în ziua de azi. Cei de la poliție trimiseseră o echipă să cerceteze toate fântânile din zona aceea a orașului. Aceștia găsiseră un tricou rupt, un ciocan cu vârf despicate și un portmoneu gol cu inițialele „R.H.“ scrise pe el. Două dintre amprentele de pe ciocan îi aparțineau lui Daniel Pell.

Procurorul districtului Monterey se hotărâse să prezinte cazul Înaltei Curți din Salinas, și o rugase pe agenta CBI, Kathryn Dance, să îi ia lui Pell un interogatoriu, sperând să obțină o mărturisire.

– Cât timp ai locuit în zona Monterey? îl întrebă Dance, începându-și astfel interogatoriu.

Bărbatul păru surprins că agenta nu trecuse direct la amenințări.

– Câțiva ani, răspunse el.

– Unde anume?

– Seaside. Un oraș de vreo 30 000 de locuitori la nord de Monterey, pe Autostrada 1, populat în mare parte de oameni muncitori și de pensionari. Câștigi mai bine acolo, explică el. Mult mai bine decât în Carmelul tău fișos.

Ochii lui erau aținți asupra feței lui Dance. Gramatica și sintaxa sa erau bune, observă agenta, ignorându-i remarcă referitoare la locul ei de reședință.

Dance continuă să îl întrebe despre viața din Seaside și din închisoare, urmărindu-i fiecare gest: cum reacționa când era întrebăt și cum reacționa când răspunde. Nu făcea asta pentru a obține informații – își făcuse bine temele și știa răspunsurile la toate întrebările pe care le punea –, ci pentru a stabili direcțiile de bază ale comportamentului său.

Pentru a descoperi minciunile celor interogați, anchetatorii iau în considerație trei factori: comportamentul nonverbal (comportamentul trupului), calitatea verbală (cât de stridentă este vocea și pauzele făcute înainte de a răspunde) și conținutul verbal (ceea ce spune suspectul). În primele două poți avea mult mai multă încredere, și sunt folosite pentru a detecta minciunile, pentru că e mult mai ușor să controlăm *ceea ce spunem* decât să controlăm limbajul corpului și modalitatea *prin care spunem* ceva.

Direcțiile de bază reprezintă, de fapt, un catalog compus din acele comportamente pe care le expune suspectul atunci când spune adevărul. Aceasta este modalitatea standard pe care anchetatorul o va compara mai târziu cu comportamentul pe care îl are subiectul în cauză atunci când chiar are un motiv să mintă. Orice diferență între cele două sugerează că a fost vorba despre înșelăciune.

Într-un final, Dance obținu un profil bun al lui Daniel, care spunea adevărul, și trecu la momentul important al misiunii sale, în acea camera modernă de interogatori, dintr-o zi cețoasă de iunie.

– Aș vrea să te întreb câteva lucruri despre Robert Herron.

Ochii lui o urmăreau, examinând-o cu atenție: colierul de scoici de la gât pe care i-l făcuse mama ei. Apoi unghiile femeiei, scurte și date cu ojă roz. Se uită de două ori la inelul cu perlă de pe degetul inelar.

– Cum l-am cunoscut pe Robert Herron?

– Presupui că l-am cunoscut. Dar nu, nu l-am întâlnit niciodată. Jur.

Ultima propoziție era o alertă de minciună, deși limbajul trupului nu sugera nicicum faptul că ar mișca.

– Dar i-am spus deținutului din Capitolă că vrei să te ducă la fântână și să găsească portmoneul și ciocanul.

– Nu, asta e ce i-a spus *el* gardianului, îi răspunse Pell zâmbind. De ce nu vorbești cu el despre asta? Ai ochi buni, agent Dance. Te-am observat cum te uitai la mine întrebându-te dacă te mint sau nu. Pun pariu că ți-ai da seama imediat dacă băiatul ăla a spus numai minciuni.

PĂPUŞA ADORMITĂ

Dance nu reacționă în nici un fel, dar se gândi că era un lucru rar ca un deținut să își dea seama că îi era analizat inclusiv limbajul trupului.

– Dar cum de știa atunci de dovezile din fântână?

– Ah, mi-am dat seama de asta. Cineva mi-a furat un ciocan, l-a ucis pe Herron cu el și l-a plasat strategic acolo astfel încât să cadă vina pe mine. A purtat mănuși. Mănușile alea de gumă pe care le poartă toată lumea de la CSI¹.

Era în continuare relaxat. Limbajul corpului nu era diferit de direcțiile de bază. Lăsa să i se vadă doar gesturile comune, care tind să fie un substitut pentru cuvinte, cum ar fi ridicatul din umeri sau arătatul cu degetul. Nu existau adaptorii, care semnalizează tensiunea sau afectează gesturile – semne care arată că ar avea vreun fel de emoții.

– Dar dacă ar fi vrut să facă asta, spuse Dance, de ce nu ar fi sunat fix *atunci* la poliție să le spună unde era ciocanul? De ce să mai aștepte încă zece ani?

– Presupun că se credea tare deștept. Mai bine să aibă răbdare, pentru că mai apoi să întindă capcana.

– Dar de ce l-ar fi contactat ucigașul adevărat pe prizonierul din Capitolă? De ce să nu sună direct la poliție?

O mică ezitare. Apoi un râset. Ochii lui albaștri luciră trădând un entuziasm că se poate de real.

– Pentru că sunt și *ei* implicați. Poliția. Sigur că da... Polițiștii și-au dat seama că nu a fost rezolvat cazul Herron și au vrut să dea vina pe cineva. De ce nu pe *mine*? Deja m-au băgat în pușcărie. Pun pariu că polițiștii își au pus ciocanul acolo.

– Haide să ne concentrăm asupra declarațiilor tale! Sunt două lucruri diferite pe care le susții. Prima dată spui că a furat cineva ciocanul tău *înainte* să fie Herron ucis cu el, și acum, după atâta vreme, te tornă. Dar cealaltă versiune a ta e că polițiștii au pus mâna pe ciocanul tău *după* ce Herron a fost ucis de către altcineva și l-au aruncat în fântână ca să dea vina pe tine. Astea două se bat cap în cap. Sau una, sau alta. Care crezi?

– Hmm. Pell se gândi preț de câteva secunde. Bun, merg pe varianta a doua. Poliția. E o înscenare. Sunt sigur că asta s-a întâmplat.

¹ Crime Scene Investigation – Investigații la scena crimei

Femeia se uita în ochii lui. Verde contra albastru. Dădu din cap aprobator.

– Să zicem că aşa e. În primul rând, unde au găsit poliştii ciocanul tău?

Pell se gândi un pic.

– L-au luat atunci când m-au arestat pentru chestia aia din Carmel.

– Crimele din 1999? Familia Croyton?

– Exact. Au luat toate dovezile din casa mea din Seaside.

Dance se încruntă.

– Mă îndoiesc. Dovezile sunt păstrate mult prea atent. Nu, eu aş merge pe un scenariu mai credibil: ciocanul a fost furat recent. Unde altundeva ar fi putut cineva să găsească un ciocan care îți aparține? Mai ai și alte proprietăți prin stat?

– Nu.

– Rude sau prieteni care ar fi putut să aibă scule care îți aparțin?

– Nu prea.

Nu era un răspuns clar, „da“ sau „nu“; era chiar mai ambiguu decât „nu îmi amintesc“. Dance observă că Pell își pușese mâinile cu degete lungi și unghii curate pe masă atunci când ea menționase cuvântul „rude“. Era o deviere de la comportamentul de bază. Nu însemna că mințea, dar era stresat. Întrebările îl deranjau.

– Daniel, ai rude în viață care locuiesc în California?

Bărbatul ezită. Cu siguranță, observase că ea verifica fiecare răspuns – lucru pe care chiar îl făcea – aşa că îi răspunse:

– Singura mea rudă care mai trăiește e mătușa mea. Stă în Bakersfield.

– O cheamă Pell și pe ea?

Încă o pauză.

– Da... Te-ai gândit bine, agent Dance. Pun pariu că agenții care au dat-o în bară în cazul Herron au furat ciocanul din casa mea și l-au plasat în fântână. Ei sunt în spatele acțiunilor. De ce nu vorbești cu ei?

– În regulă. Haide să ne gândim un pic la portmoneu acum! De unde ar fi putut să apară?... Ia uite ce idee mi-a venit! Dacă nici măcar nu e portmoneul lui? Dacă pungașul ăla de polițist despre care vorbim a cumpărat un portmoneu, a întipărit pe piele inițialele „R.H.“ și apoi l-a ascuns împreună cu ciocanul în fântână? Ar fi putut să facă treaba asta luna trecută. Sau chiar săptămâna trecută. Ce zici de asta, Daniel?

Pell își pleca ușor capul – agenta nu îi putea vedea ochii – și rămase tăcut.

PĂPUŞA ADORMITĂ

Totul mergea așa cum plănuise Dance.

Îl forțase să aleagă cele mai plauzibile două explicații ca să își dovedească nevinovăția – și continuase să îi arate că spusele lui *nu* păreau deloc credibile. Nici un juriu întreg la minte nu ar fi crezut că poliția fabricase dovezile și furase unelte dintr-o casă aflată la sute de kilometri depărtare de scena crimei. Abia acum își dădea seama și Pell de greșeala comisă. Urma să fie prins în capcană.

Şah mat...

Inima începu să îi bată un pic mai tare, și se gândi că el avea să îi ceară să cadă la înțelegere.

Se însela.

Ochii lui se deschiseră brusc și o fixară plini de rea-voință. Se apleca înspre ea cât de mult putea. Doar cătușele cu care era prins de scaunul de metal, pironite cu lacăte în podea, îl împiedică să își înfîgă dinții în ea.

Femeia icni și se trase în spate.

– Târfă nenorocită! A, mi-am dat seama acum. Sigur că faci și tu parte din toată treaba asta. Da, da, dați vina pe Daniel! Tot timpul a fost vina mea! Eu sunt cel ușor de acuzat. Și vii aici, îmi vorbești ca unui prieten, mă întrebă chestii... Hristoase, ești exact ca toți ceilalți!

Inima ei bătea puternic și îi era frică. Dar observă rapid că bărbatul era bine prins în scaun și nu putea să ajungă la ea. Se întoarse către oglinda în spatele căreia se afla ofițerul care se ocupa de camera video și care sigur se ridicase pentru a-i veni în ajutor. Dar ea îi făcu semn cu capul. Era important să vadă unde avea să se ajungă.

Apoi, brusc, furia lui Pell fu înlocuită de un calm rece. Se lăsa pe spate, își recăpăta suful și o examină din nou.

– Ai treizeci și ceva de ani, agent Dance. Ești chiar drăguță. Nu îmi pari pe invers, deci sunt sigur că există un bărbat în viața ta. Sau a existat.

Apoi se uită la inelul cu perlă.

– Daniel, dacă nu îți convine teoria mea, vino tu cu alta! Despre ce i s-a întâmplat cu adevărat lui Robert Herron.

Pell continuă ca și cum agenta nu ar fi zis nimic:

– Și ai copii, nu-i aşa? Sigur că ai, pot să îmi dau seama de asta. Spune-mi totul despre ei! Spune-mi despre cei mici! Sunt de vârste apropiate și nu au prea mulți anișori, sunt sigur de asta.

Vorbele lui o speriară și se gândi instantaneu la Maggie și la Wes. Dar se chinui să nu reacționeze nicicum. „Nu știe că am copii. Nu are de unde să știe. Dar se comportă de parcă ar fi sigur de asta. A fost ceva în comportamentul *meu*, iar el a observat? E ceva oare ce îi sugerează că sunt mamă?“

„Te studiază la fel de atent cum îi studiezi tu pe ei.“

– Ascultă-mă, Daniel, spuse ea calmă, o ieșire ca asta nu o să te ajute deloc.

– Știi, am prieteni afară. Îmi sunt datori. Sigur le-ar plăcea să îți facă o vizită. Sau să stea puțin la povești cu soțul tău și cu copiii. Mda, e grea viața de polițist. Cei mici rămân mult timp singuri, nu? Sigur le-ar plăcea să aibă niște prieteni cu care să se joace.

Dance îi întoarse privirea rămânând nemîșcată. Apoi îl întrebă:

– Poți să îmi spui despre relația ta cu prizonierul din Capitol?

– Sigur că pot. Dar nu o să fac asta. Cuvintele lui, lipsite de orice emoție, erau batjocoritoare, sugerându-i că pusese o întrebare negligență pentru un examinator profesionist. Apoi continuă cu voce blandă: Cred că e timpul să mă întorc în celulă.

Capitolul 2

Alonzo „Sandy“ Sandoval, procurorul districtului Monterey, era un bărbat plinuț, dar arătos, cu o claietă de păr negru și cu o mustăță mare. Stătea în biroul său, două etaje mai sus de celule, în spatele unei mese pline de hârtii.

– Salutare, Kathryn. Deci băiatul nostru... S-a ridicat în picioare, s-a bătut cu mâinile în piept și a recunoscut că el a făcut-o?

Dance se așeză și se uită în ceașca de cafea pe care o lăsase pe birou în urmă cu patruzeci și cinci de minute. Spuma laptopului condensat se ridicase la suprafață.

– Nu chiar, răspunse agenta. L-aș cataloga, ei bine, ca fiind unul dintre cele mai nereușite interogatorii din toate timpurile.

– Șefa, arăți zdruncinată, spuse un bărbat scund și vânos, plin de pistriu și cu păr roșu, creț, purtând jeansi, un tricou și o geacă sport.

Îmbrăcământea lui TJ era total diferită de cea purtată în mod normal de un agent de investigații care lucra pentru CBI – cea mai conservatoare agenție din cadrul poliției din tot statul Great Bear –, dar tot ce era legat de TJ era la fel de nonconformist. În jur de treizeci de ani și în continuare burlac, TJ locuia pe dealurile din Carmel Valley, într-o casă dărăpănată care s-ar fi potrivit într-un muzeu despre contracultură, fiind un exemplu potrivit pentru a înfățișa viața din California anilor șaizeci. TJ avea tendință să lucreze singur în majoritatea timpului în loc să facă echipă cu un alt agent CBI, adică să urmeze procedura standard, fiind specializat în urmăririi și în operațiuni sub acoperire. Dar, cum partenerul lui Dance era în Mexic, din cauza unor chestiuni legate de extrădare, TJ sărise în sus de bucurie fiindcă avea astfel ocazia să îl vadă pe „Fiul lui Manson“.

– Nu zdruncinată. Doar *curioasă*. Îi spuse despre interviul care decurseșe bine până când, în mod neașteptat, Pell se dezlănțuise asupra ei. Sub